

Abstrakt

Práce si klade otázku, je-li možno zachytit v českých politických hnutích a veřejnostech na přelomu 19. a 20. století krizi maskulinity. Nejprve je analyzován vývoj genderových řádů mezi lety 1870 a 1910. V nich se uplatňovala imaginace oddělených sfér vytvářející asymetrický genderový řád, přesto v nich lze vysledovat dílčí posuny. Ideály maskulinity a feminity ovlivňoval zejména nacionalismus, v jehož důsledku se maskulinita do začátku 20. století emocionalizovala. Feminitě zase umožňovala integrace do národního těla pozitivně zhodnocovat stereotypy, s nimiž byla spojována. K proměně došlo po roce 1900, kdy do diskursu vstoupila figura degenerace, která vedla k útokům na stávající podobu maskulinity, která byla označována jako falešná.

Do tohoto vývoje je v druhém kroku zasazena případová studie pojednávající o vzniku českého skautingu. Právě jeho etablování v Británii i Americe je dnes interpretováno jako jedna z reakcí na krizi maskulinity, proto představuje dobré východisko pro sledování krize i v jiném kulturním kontextu. Krize maskulinity se v českém případě projevovala nepřímo, na abstraktní úrovni, jako kritika tehdejšího stavu kultury. V něm někteří zakladatelé skautingu spatřovali možnost, jak ustanovit novou kulturu skrze kolonizaci přírody (femininního atributu). Pro pocíťování krize maskulinity existovaly v českém prostředí předpoklady, ale pravděpodobně nebylo masově rozšířenou.